

„AR NORĖTUM PASVEIKTI?“

ABA JONAS IŠ KELIJOS

Aba Jonas iš Kelijos pasakė: „Atidžiai pažvelk į penkias Saliamono stogines, kuriose guli daugybė ligonių – aklių, raišų, išsekusių. Vienas jų sukaustytas negalios jau trisdešimt aštuonerius metus. Jėzus jam pasakė: „Ar norėtum pasveikti?“ (plg. Jn 5, 1–14). Jėzus atsižvelgia į žmogaus valią. Išsekę, raišieji, aklieji yra žmoguje gyvenančios

blogos mintys. Tad Jėzus atsižvelgia į žmogaus valią – jei šis nori, Jėzus jį išklauso, jį išlaisvina ir išveja iš jo blogas mintis.

Iš pirmo žvilgsnio stebina klausimas išsekusiam žmogui: „Ar norėtum pasveikti?“ Žinoma, kad akklasis, raišasis ar išsekęs žmogus visomis savo jėgomis trokšta atgauti stokojamą kūno sveikatą. Tačiau abos Jono mintis kreipia į kitokio pobūdžio sveikatą – Jėzus, anot jo, nori išlaisvinti sielą, o ar tikrai šio išlaisvinimo trokštu? Trokštu kūniško išgijimo, bet ar suvokiu, kad esu akklas, raišas, išsekęs, kol nenugalėtos mano esybę darkančios, meilė žudančios aistros?

Trokšdamas gydyti žmogaus sielą, Jėzus atsižvelgia į laisvą šio apsisprendimą, todėl ir klausia: „Ar norėtum pasveikti?“, panašiai kreipėsi į turtingo jaunuolio laisvę: „Jei nori būti tobulas...“ (plg. Mt 19, 21). Iš čia kyla būtina gijimo sąlyga – nuoširdžiai trokšti Jėzaus teikiamo išganymo.

Neįgalumo pateiktos priežastys – tikras akibrokštas. Aklumą, raišumą ir įvairaus pobūdžio išsekimą Aba Jonas tapatina su žmoguje gyvenančiomis blogomis mintimis. Kiekvienam iš mūsų aišku, kad mintys – tikrai labai sudėtingi dariniai. Pačios savaime jos yra natūralus, geras sielos gyvenimo ir pasaulio dalykų suvokimo pasireiškimas. Tačiau mintis gali įgyti „piktos minties“ reikšmę ir tapti vilionė blogiui. Tokios mintys yra žmogaus „širdies“ būklės atodangos, rodančios jos piktumą, nusigrėžimą nuo Dievo ir atsigrėžimą į save.

Evagrijaus iš Ponto teigimu, minčių kilmė skirtinga. Vienos atsiranda iš *jausmų*, *atminties* ir *temperamento*, kitas mummyse sužadina *angelai* arba *demonai*. Kai demonų sužadintoms mintims pritariama (viską juk lemia pritarimas) ir žmoguje suleidžia šaknis blogis, tai siela iš tikro *kenčia* taip, lyg *sirgtų*.

Jėzus nori išlaisvinti sielą, o ar tikrai šio išlaisvinimo trokštu?

Tuomet mintys vargina ilga trukme ir nuodėmės veikimu. O Patarlių knygoje aiškiai sakoma: „Nenorėk su jomis būti“ (*Pat* 24, 1), o šv. Benediktas savo Reguloje pataria „paniekinti įtaigaujantį velnią“, „atstumti jį su jo įtaigomis nuo savo širdies žvilgsnio“, „sulaikyti jo vos pasirodžiusias užmačias ir jas sudaužyti į Kristų“.

Su šiomis mintimis galima kovoti *tik perpratus jų pačių ir jas kurstančių demonų veikimą*, bet pirmiausia *norint pasveikti*. Regis, viskas šiame abos pamokyme suvesta į žmogaus troškimo pasveikti intensyvumą, tikėjimo būti išgirstam ir išlaisvintam gelmę.

Apmąstė br. Lukas Skroblas OSB